

Usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 28.12.1994, sp. zn. 15 Co 437/94, ECLI:CZ:KSOS:1994:15.CO.437.1994.1

Číslo: 45/1996

Právní věta: Základem pro vydání rozsudku pro zmeškání mohou být jen taková žalobní tvrzení, která vedou k závěru, že podle nich lze výrokem rozsudku přiznat právě to plnění, kterého se žalobce v žalobě domáhá. Neúplná tvrzení, z nichž takový závěr odvodit nelze, nebo tvrzení, která jsou s žalobním návrhem v rozporu, neumožňují vyhovět návrhu na vydání rozsudku pro zmeškání.

Soud: Krajský soud v Ostravě

Datum rozhodnutí: 28.12.1994

Spisová značka: 15 Co 437/94

Číslo rozhodnutí: 45

Číslo sešitu: 7

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Řízení před soudem, Rozsudek pro zmeškání, Žaloba

Předpisy: 99/1963 Sb. § 47

§ 153b odst. 1

§ 153b odst. 4

§ 202 odst. 1

§ 204 odst. 2

§ 79 odst. 1

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 45/1996 Sb. rozh.

Základem pro vydání rozsudku pro zmeškání mohou být jen taková žalobní tvrzení, která vedou k závěru, že podle nich lze výrokem rozsudku přiznat právě to plnění, kterého se žalobce v žalobě domáhá. Neúplná tvrzení, z nichž takový závěr odvodit nelze, nebo tvrzení, která jsou s žalobním návrhem v rozporu, neumožňují vyhovět návrhu na vydání rozsudku pro zmeškání.

(Usnesení Krajského soudu v Ostravě z 28. 12. 1994, [15 Co 437/94](#))

Okresní soud v Karviné rozsudkem pro zmeškání uložil žalované zaplatit žalobci 40 301,20 Kč s 16 % úrokem z prodlení od 20. 3. 1993 do zaplacení, a to do tří dnů od právní moci rozsudku. Dále ji zavázal v téže lhůtě zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 3896 Kč.

Toto rozhodnutí napadla odvoláním v plném rozsahu žalovaná a domáhala se zrušení rozhodnutí, když namítala, že nebyly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí, neboť k soudu se dostavila opožděně o 20 minut pro akutní zdravotní indispozici (zde se odvolávala na lékařské potvrzení) a výše pohledávek není oprávněná, když dvě z faktur jí nebyly doručeny.

Krajský soud v Ostravě svým usnesením zrušil rozsudek soudu prvního stupně a věc mu vrátil k dalšímu řízení a k novému rozhodnutí.

Z odůvodnění:

Odvolání žalované je datováno 12. 9. 1994. Podle podacího razítka pošty na obálce bylo podáno k přepravě 13. 9. 1994. To potvrzuje i zpráva podací pošty v P., podle níž doporučená zásilka s podacím číslem 7205 (číslo na obálce zásilky žalované) zde prochází ve dnech 2. 9., 13. 9. a 23. 9. 1994 (s přihlédnutím k době, kdy je odvolání datováno, a k datu na razítku přichází z oněch tří dat v úvahu právě jen den 13. 9. 1994). Rozsudek však byl doručen žalované do vlastních rukou již dne 26. 8. 1994 a odvolání bylo z hlediska běhu patnáctidenní lhůty podáno opožděně (posledním dnem lhůty k podání odvolání byl den 12. 9. 1994). Přesto je bylo třeba posoudit jako včasné z hlediska ustanovení § 204 odst. 2 o. s. ř. Rozsudek soudu prvního stupně co do možnosti odvolání obsahuje poučení, že „odvolání proti rozsudku pro zmeškání není přípustné, ledaže je podáno proto, že nebyly splněny předpoklady pro jeho vydání, nebo že rozsudek spočívá v nesprávném právním posouzení věci“ (§ 202 odst. 1 o. s. ř.). Postrádá však (pro případ, že odvolání bude podáno z přípustných důvodů) poučení o lhůtě, ve které se lze odvolat, a u kterého soudu je možno odvolání podat (§ 204 odst. 1, § 157 odst. 1 o. s. ř.). Poučení o možnosti odvolat se do akcesorického výroku o nákladech řízení (na který ustanovení § 202 odst. 1 o. s. ř. nedopadá a kde odvolací důvody omezeny nejsou) není v rozsudku obsaženo vůbec. Za těchto okolností je třeba mít za to, že napadené rozhodnutí neobsahuje řádné poučení o odvolání, takže odvolání bylo možné podat do tří měsíců od doručení rozhodnutí (§ 204 odst. 2, věta druhá, o. s. ř.).

Podle ustanovení § 153b odst. 1 o. s. ř., zmešká-li žalovaný, kterému bylo řádně doručeno předvolání nejméně 5 dnů přede dnem, kdy se jednání má konat (§ 47 o. s. ř.), a který byl o následcích nedostavení se poučen, bez důvodné a včasné omluvy prvního jednání, které bylo ve věci nařízeno, a navrhne-li to žalobce, který se dostavil k jednání, pokládají se tvrzení žalobce, obsažená v žalobě o skutkových okolnostech týkajících se sporu, za nesporná a na tomto základě může soud rozhodnout o žalobě rozsudkem pro zmeškání.

Žalovaná v odvolání výslovně brojila proti předpokladům, za kterých bylo možné rozsudek pro zmeškání v dané věci vydat, a uplatňovala tak důvody, pro které odvolání podle ustanovení § 202 odst. 1 o. s. ř. podat lze. Přípustnost odvolání proti rozsudku pro zmeškání však není spojena s pouhým tvrzením odvolatele, že nebyly splněny předpoklady pro jeho vydání. Odvolání je přípustné jen tehdy, jestliže rozsudek pro zmeškání byl vydán, ačkoliv nebyly dány podmínky uvedené v ustanovení § 153b o. s. ř. Neexistenci okolností podmiňujících vydání rozsudku dovodil soud i v této věci.

Jednání dne 21. 6. 1994 bylo skutečně prvním nařízeným jednáním ve věci a přítomný zástupce žalobce při něm vydání rozsudku pro zmeškání navrhl. Také pětidenní lhůta byla dodržena, když odvolací soud zjistil z doručky, že předvolání k jednání (s řádným poučením o možnosti vydání rozsudku pro zmeškání) bylo žalované doručeno do vlastních rukou 14. 6. 1994. Z obsahu spisu pak není patrné, že by svou neúčast u jednání žalovaná důvodně a včas (předem) omluvila. Omluva uskutečněná po skončení jednání, při němž byl rozsudek pro zmeškání vydán, včasnou omluvou ve smyslu ustanovení § 153b odst. 1 o. s. ř. není. Akutní zdravotní indispozice, pro kterou žalovaná jednání zmeškala (jak dokládá lékařské potvrzení z 21. 6. 1994, doručené soudu 22. 6. 1994) mohla být (jako omluvitelný důvod neúčasti) pouze důvodem k postupu podle ustanovení § 153b odst. 4 o. s.

ř. (pokud by žalovaná návrh na zrušení rozsudku podala). Naplnění výše popsaných předpokladů však má jen ten účinek, že tvrzení žalobce, obsažená v žalobě o skutkových okolnostech týkajících se sporu, se pokládají za nesporná a na tomto základě může soud rozhodnout o žalobě rozsudkem pro zmeškání (§ 153b odst. 1 o. s. ř. in fine). Z této dikce plyne i další předpoklad, který dodržen nebyl. Základem pro vydání rozsudku pro zmeškání mohou totiž být jen taková žalobní tvrzení, která vedou k závěru, že podle nich lze výrokem rozsudku přiznat právě to plnění, kterého se žalobce v žalobě domáhá. Tvrzení neúplná, z nichž takový závěr odvodit nelze, nebo tvrzení, která jsou s žalobním návrhem v rozporu, vydání rozsudku pro zmeškání neumožňují.

Skutková tvrzení obsažená v žalobě (jak je v rozsudku cituje soud prvního stupně) důvod pro přiznání částky 40 301,20 Kč s 16 % úrokem z prodlení od 20. 3. 1993 do zaplacení neobsahují. Z okolností, že od 5. 1. do 3. 3. 1993 žalobce dodával žalované věci, jejichž převzetí stvrzovala podpisem na dodacích listech a které přes řádnou fakturaci a výzvu k zaplacení dosud neuhradila, nelze vyčíst proč žalobce žalované věci dodával, ani důvod, pro který by žalovaná měla za dodané věci platit, a proč by měla platit právě částku uvedenou v žalobě. Není zřejmé, zda se uvedené částky žalobce domáhá jako bezdůvodného obohacení (a jak v takovém případě dospěl k výši žalované částky) nebo jako plnění ze smlouvy (chybí tvrzení, že mezi účastníky vůbec nějaká dohoda vznikla) a zda v takovém případě žalovaná částka je stanovenou kupní cenou. Ze skutkových tvrzení obsažených v žalobě zatím nelze vyčíst ani to, že by vůbec mělo jít o jakýkoli úplatný vztah stran, z něhož by měla žalovaná povinnost cokoli plnit (zaplatit). Zcela pak žaloba postrádá tvrzení odůvodňující požadavek na 16 % úrok z prodlení (není zřejmo, zda jde o smluvený úrok z prodlení).

Za těchto okolností nebylo možné rozhodovat o věci rozsudkem pro zmeškání, když v žalobě nebyly obsaženy takové rozhodující skutečnosti (§ 799 odst. 1 o. s. ř.), z nichž by vyplývalo právo na přiznání toho, čeho se žalobce domáhá (zaplacení dlužné částky s příslušenstvím). Tuto vadu nemohl pro účely rozhodnutí podle ustanovení § 153b odst. 1 o. s. ř. zhojit ani doplňující přednes zástupce žalobce při jednání 21. 6. 1994. Pokud se totiž soud prvního stupně při naplnění formálních předpokladů rozhodl vydat ve věci rozsudek pro zmeškání, nemohl své rozhodnutí založit na jiných skutkových okolnostech, než na těch, které byly obsaženy v žalobě, doručené žalované (§ 153b odst. 1 o. s. ř. in fine). Ze stejného důvodu jsou pro zkoumání podmínek, za nichž bylo možné rozsudek vydat, právně irelevantní zjištění, která soud v rozsudku činil ze založených listin.

Pokud soud prvního stupně za těchto okolností rozsudkem pro zmeškání rozhodl, pochybil. Proto odvolací soud napadený rozsudek podle ustanovení § 221 o. s. ř. v plném rozsahu zrušil a vrátil věc soudu prvního stupně k dalšímu řízení a k novému rozhodnutí. ?